

Β) Μετβ. 1) Περιάγω εις ταραχήν, εξερεθίζω, έκτα-
ράσσω Σῦρ. Χίος: Γὰ νὰ πετάξῃ ἡ πέρδικα καταντεῖ νὰ
τὴν ἀναγριέψῃς (διὰ πέρδικα, ἡ ὁποία ἀδρανεῖ, ἡ συχάζει)
Σῦρ. Ἄ πάρωμεν τὸν ἀγριομέλισσον νὰ τὸν ἀνεγριέψωμεν
(ἀγριομέλισσος = βοῦς ἔχων χρῶμα μελίσσης, ἄ = θά.
Ἐκ παραδ.) Χίος 2) Προξενῶ φρίκην Τῆν.: Τὸ θεριὸ
ὁ ἀναγριεύει.

ἀνάγριος ἐπίθ. ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 67

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος.

Ὁ ἐξηγριωμένος, θυμωμένος: Θυμωμένος, πάντα ἀνά-
γριος.

ἀναγριτσιάζω Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀναγριτσιάζω
Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γριτσιάζω.

1) Συστέλλομαι, ρικνοῦμαι Ζάκ. Συνών. γριτσιάζω.

2) Ἀνατριχιάζω Λεξ. Βλαστ. 3) Ἐχω ρῖγος ἐκ
πυρετοῦ Λεξ. Μπριγκ.

ἀναγρίτσιασμα τό, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγριτσιάζω.

1) Ἀνατρίχιασμα Λεξ. Βλαστ. 2) Ρῖγος ἐκ πυρετοῦ
Λεξ. Μπριγκ.

ἀναγρίωμα τό, Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγριώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐρεθισμός, παροξυσμός.

ἀναγριώνω Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω.
Δημητρ. ἀναγριώνου Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀνεγριώνω Κῶς
ἀνιγρώνου Μακεδ. (Σέρρ.) ἀνηγριώνω Δαρδαν. Μέσ.
ἀναγριώνουμι Θράκ. (Μάδυτ.) ἀναγουρώνουμι Μακεδ.
(Σέρρ.) ἀνεγριώνουμι Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγριώνω. Ἡ λ. ὡς
καὶ ὁ τύπ. ἀνεγριώνω καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἐρεθίζω, παροξύνω τινὰ ἐνθ' ἀν.: Μὴν ἀναγριώνῃς
τὸ ζῷο Λεξ. Δημητρ. Ἀνιγρώθ'κι ἡ καρδιά τ' (ἐξηγέρθη
πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν πράγματός τινος) Σερρ. Συνών.
ἀγγρίζω 1, ἀγριώνω 1, ἀναγγρίζω Α 1, ἀναγκάζω
Α 2, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

2) Φωνάζω, κλαίω, ἐπὶ βρέφους Μακεδ. (Σέρρ.) 3)
Καθίσταμαι μανιώδης Λεξ. Δεῖκ 4) Φρίττω Θράκ. (Μά-
δυτ.) Συνών. ἀνατριχιάζω. 5) Μέσ. ἐπιδεινούμαι
Θράκ.: Ἀνεγριώθ'κε τὸ πρᾶμα.

***ἀναγροικῶ**, μέσ. ἀναγροίσκουμαι Καπ. (Σίλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγροικῶ.

Ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι: Ἄσμ.

Χαπαρίτσιν τὴν ἔστειλε μὲ τοῦ πονλλιῦ τὴν γλῶσσαν,
Καλάνα ἀναγροίσκεται ἄς τοῦ πονλλιῦ τὴν γλῶσσαν.

Συνών. ἀγροικῶ 1, καταλαβαίνω, νοιώθω.

ἀναγρυλλώνω ἀμάρτ. ἀναγουρλώνω Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γρυλλώνω.

Διανοίγομαι, διατείνομαι: Ἄσμ.

Ἀνασαντζών' ἡ τρίχα του κι ἀναγουρλών' ἡ τρεῖπα του.

ἀνάγυρα ἐπίρρ. Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Καλάμ.
Κάμπος Λακων. Κορινθ. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — ΚΠασαγιάνν.
Μοσχ. 84 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάγυρα Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀνάγυρα Στερελλ. (Γαρδίκ.) ἀνέγυρα Θράκ.
(Καλαμ. Στέρν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάγυρος.

1) Ἐκ τῆς ἀντιστροφῆς καὶ οὐχὶ τῆς συνήθους ἐπιφα-
νείας, ἀνεστραμμένως Λεξ. Δημητρ.: Βάνε τὸ σκέπασμα
ἀνάγυρα. Συνών. ἀνάποδα, ἀνάστροφα. β)

Ἐπτίως Λεξ. Δημητρ.: Γλιότρησα κ' ἔπρεσα ἀνάγυρα.
Συνών. ἀνάσκελα, ἀντίθ. πρὸς μὲν. 2) Στρο-
φάδην, κυκλοτερῶς, μὲ γυρον Θράκ. (Στέρν.) Πελοπν.
(Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κορινθ. Σαραντάπ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Γαρδίκ.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω.: Καλύτερα νὰ πααί-
νουμι ἀνάγυρα κι ὅχ' κουφτὰ 'ς τοῦ β'νὸ Αἰτωλ. || Φρ. Νὰ
τὸ πῆς ἀνέγυρα (οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ μὲ πλάγιον τρόπον)
Στέρν. || Παροιμ. Ὅμοιος πάει ἀνάγυρα πάει σπῖτι του (ὁ διὰ
πλαγίως ὁδοῦ ἐνεργῶν ἐπιτυχάνει τοῦ σκοποῦ του) Καλάμ.
|| Ἄσμ.

Νὰ παίρνω δῖπλα τὰ βουνὰ κι ἀνάγυρα τοὺς κάμπους
Σαραντάπ. Συνών. *ἀναγυρητά. β) Πέριξ, κίγκλφ
Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Πρω.:
Τ' ἀνάγυρα χωρὶς Λακων. Τὰ δέντρα τὰ πυκνὰ τοῦ λόγγου
ἀνάγυρα ἐφάνταζαν πελώρια μπουκέττα ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.

3) Μακράν, ἀπόκεντρα Θράκ. (Καλαμ.) Μακεδ. (Κα-
στορ.): Πέφτουμε ἀνέγυρα Καλαμ.

ἀναγυρεῖα ἡ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάγυρος (II).

Τὸ φυτὸν ἀνάγυρος, ὁ ἰδ.

[**]

ἀναγυρεύω Ζάκ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) κ. ἄ. — Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀναγυρεύω Κρήτ. ἀνεγυρεύω Κάσ. Α.Κρήτ. ἀνεῦρεύω
Μύκ. ἑνεῦρεύω Κάσ.

Τὸ μεσν. ἀναγυρεύω. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν.
στ. 555 (ἐκδ. WWagner σ. 258) «τὸν κῆπον ἀνεγύρευα,
τὸν ἔρωτα, τὴν κόρην».

1) Προσπαθῶ νὰ εὕρω, ἀναζητῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀναγυρεῖ
τὸ δαχτυλίδι ποῦ ἔχασε Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἄς τὸ σπῖτι μέσα μῆκανε καὶ τὴν ἀναγυρεῖαν
Κρήτ.

Σὰν μοῦ τὸ πάρης, ἔπνε μου, πᾶρε καὶ φέρε μού το
νὰ μὴν ἐρετῇ ἀφέντης του καὶ ἑνεῦρέμῃ μού το

(βανκάλ.) Κάσ. Συνών. ἀναγορεύω 4. 2) Κάμνω
μνειάν τινος ἀπόντος, ἀναφέρω τινὰ Πελοπν. (Δημη-
τσάν.): Παροιμ. Ἀναγύρεψε τὸ γάδαρο νὰ δῆς τ' ἀφτιά του
(ἐπὶ προσώπου ἐμφανιζομένου, καθ' ὃν χρόνον γίνεται
λόγος περὶ αὐτοῦ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγορεύω 1.

Πβ. ἀναγογυρεύω.

***ἀναγυρητά** ἐπίρρ. ἀναγιουρητά Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγυρητός.

Κυκλοτερῶς, στροφάδην: Ἐιδάη ἀναγιουρητά (ἔκαμε
στροφὴν ἀντὶ νὰ περάσῃ κατ' εὐθείαν). Συνών. ἀνά-
γυρα 2.

ἀναγύρι τό, Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάγυρος (II).

Τὸ φυτὸν ἀνάγυρος, ὁ ἰδ.

ἀναγυρία ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάγυρος (I).

Περιστροφὴ: Ποῦ νὰ πάμε ἀπ' ἐκεῖ; — Ἐχει ἀναγυρία
ἡ ἀναγυρίες (εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃ τις μεγάλην περιστρο-
φὴν διὰ νὰ φθάσῃ). Πβ. ἀναγυρίδα, ἀπογυρίδα.

ἀναγυρίδα ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. ἀνεγυρίδα Θήρ. Α.Κρήτ. ἀνεῦρίδα Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) ἀνεῦρία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάγυρος (I).

1) Κίνησις οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ περιστροφικὴ Θήρ.
Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀργεῖ τὸ νερὸ νὰ κατέβῃ,
γιατὶ εἶναι μεγάλη ἡ ἀνεῦρίδα ποῦ κάνει Ἀπύρανθ. Τύση
ἀνεγυρίδα ἔκαμα, ὥστε νὰ σὲ ξετρυπώσω Θήρ. || Ἄσμ.

